



**Світлана ТКАЧУК**  
за своїм робочим місцем.  
Фото Андрія Козлюка.

## І сказав колектив: "Годиться!"

Світланіні руки вправно підхопили стосиком листки, нога натиснула педаль, машина гнівно грюкнула у відповідь і готовий зшиток розлінованих сторінок лягає в кипу таких же заготовок. Через якийсь час Світлана знову повернеться до них, але цього разу "вдягатиме" їх у старанно виготовлені палітурки...

Важко полічити, скільки за робочу зміну ось таких операцій виконує палітурниця районної друкарні Світлана Ткачук, але те, що робить вона свою справу до автоматизму точно й не менш якісно – це видно й сторонньому спостерігачеві.

А починалося все для неї, як і кожна нова справа, не зовсім легко. На перших порах виручало вміння зосередитись, набуте ще у навчанні в професійно-технічному училищі вірменського міста Ленінакан і в процесі роботи ткалею.

У рідній стороні (маю на увазі Володимиреччину) ткацьке ремесло прислужитися не могло, отож довелося перекваліфіковуватися в поліграфісти.

Якщо с в людини бажання працювати, то професійні навички набуваються досить швидко. Світлані ще й пощастило з наставниками: першою з них стала тодішній інженер-технолог друкарні Юлія

Сарницька, яка поступово ввела молоду дівчину в курс справи, а згодом "опікунство" це продовжила й напарниця – Валентина Назаришина, яка не так давно й сама проходила цей становчий процес.

На ту пору колектив райдрукарні складався переважно з маститих, досвідчених поліграфістів, тож до кожного нового члена колективу тут ставилися хай і не зверхньо, але з певною обережністю – побачимо, мовляв, що ти за одне! Не було по-іншому і з Світланою: тривалий час приглядалися до неї, тримали на відстані, аж доки не вирішили – бути їй у колективі, довіру виправдовує.

Ось уже майже двадцять років трудиться в палітурному цеху друкарні Світлана Андріївна. Чимало води збігло за цей період, багато всяких змін відбулося в житті: вийшла заміж, двійко дітей знайшлося "в капусті", вже й допомагають у домашніх клопотах, повернувшись зі школи.

Та фактично без змін залишається отой цех, просякнутий запахом свіжої друкарської фарби, розігрітого клею, ледерину, зшивна машина із своїм загрозливим грюкотом, якого Світлана аж ніяк не боїться; високі стоси готових технічних журналів, кожен з яких пройшов через руки майстрині.

... За ті кілька десятків хвилин, що я розмовляв із Світланою Ткачук у її робочому цеху, вона встигла зшити чимало заготовок для нових журналів: наче й не дивиться в бік машини, а руки автоматично роблять свою справу. І немає різниці, що потрібно зробити – зшиток бланків, технічний журнал, а чи збірочку творів місцевих поетів чи прозаїків – все має бути виготовлене зразково, високоякісно, майстерно.

Я так думаю, що майстерність людини в першу чергу залежить від її кваліфікаційного рівня, прагнення працювати й любові до обраного фаху. А саме цих якостей Світлані Андріївні і не бракує.